

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: O. V.
bytem K. 6, B.
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.1.2017, č.j. JMK 12401/2017, sp.zn. S – JMK 176160/2016/ODOS/Př,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.1.2017, č.j. JMK 12401/2017, sp.zn. S – JMK 176160/2016/ODOS/Př, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 13.9.2016, č.j. ODSČ-90121/15-58 (po opravě č.j. ODSČ-90121/15-62), sp.zn. ODSČ-90121/15-KUP/VS, kterým byla žalobci uložena pokuta za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Obsah žaloby

2. Výrok prvostupňového rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Skutek byl nedostatečně a nesprávně kvalifikován, neboť z výroku není zřejmé, jakým konkrétním jednáním došlo k porušení § 27 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Ve výroku podle žalobce není uvedeno, že by řidič žalobcova vozidla stál na vyhrazeném parkovišti, aniž by parkoviště bylo vyhrazeno pro jeho vozidlo; nadto podle žalobce na ulici Heršpická č. 6a v Brně vyhrazené parkoviště není. Z výroku není podle žalobce patrné také to, zda vozidlo stálo v úseku parkoviště, které bylo vyhrazeným parkovištěm, neboť ne všechna parkovací místa byla vyhrazená. Z výroku nadto není zřejmé ani to, jaká dopravní značka byla porušena. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je chybně uvedeno datum narození a bydliště žalobce. Ve výroku napadeného rozhodnutí je označeno prvostupňové rozhodnutí, které neexistuje, což podle žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Prvostupňový správní orgán měl pochybit také tím, že žalobce vyzval k úhradě určené částky dle § 125h zákona o silničním provozu za tři přestupky, přestože šlo o jeden trvalý skutek. Ve výzvěch dle § 125h zákona o silničním provozu byl navíc skutek nesprávně popsán, neboť uvedení adresy Heršpická 6a v Brně bylo nepřesné.
3. Žalobce dále namítá, že prvostupňový správní orgán po podání odporu rozšířil předmět řízení bez vyznění žalobce; zatímco v příkazu byl předmět řízení vymezen třemi samostatnými správními delikty, po podání odporu rozhodl prvostupňový správní orgán o jednom trvalém správním deliktu, přestože pro den 5.2.2014 nebylo žalobci sděleno obvinění. Prvostupňový správní orgán neodůvodnil závěr o tom, že vozidlo žalobce na daném místě stálo tři dny; tento závěr nelze dovodit ani z fotodokumentace a úředních záznamů. Prvostupňové rozhodnutí tak je nepřezkoumatelné také pro nedostatek důvodů a je nezákonné pro rozpor s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť skutek nebyl prokázán nad veškerou pochybnost. Pochybení prvostupňového správního orgánu spatřuje žalobce také v tom, že nebyly splněny podmínky pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla; věc měla být odložena dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobci navíc nebylo umožněno

seznámit se s podklady, které byly žalovanému a prvostupňovému správnímu orgánu známy z úřední činnosti. Z častějšího označování konkrétní osoby za řidiče různých vozidel nelze činit závěr o obstrukčnosti takového jednání – žalobce zprostředkovává pronájem vozidel. Žalobce dále namítá, že odpovědnost za správní delikt zanikla již dne 6.2.2015. Žalovaný pak podle žalobce pochybil tím, že potvrdil prvostupňové rozhodnutí bez nařízení ústního jednání, čímž bylo zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces. I bez nařízení ústního jednání mělo být provedeno dokazování za účasti žalobce a byla tak porušena zásada bezprostřednosti. Institut správního deliktu provozovatele vozidla je podle žalobce v rozporu s ústavním pořádkem.

4. Žalobce tedy z uvedených důvodů navrhuje napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušit. Na tomto procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, a dále argumentoval k jednotlivým žalobním bodům. Ve vztahu k zániku odpovědnosti žalobce žalovaný uvedl, že užití analogie zákona o přestupcích nepřichází v úvahu. Žalovaný tedy navrhuje, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta. Také žalovaný na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.); vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
8. Žaloba není důvodná.
9. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
10. Přestože je zákonodárcem zvolená objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace v tuzemském právním řádu (u fyzické osoby) neobvyklá, není nepřípustná či protiústavní (nález Ústavního soudu ze dne 16.5.2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
11. Zdejší soud musel nejprve posoudit, zda odpovědnost žalobce za správní delikt zanikla plynutím času již před pravomocným skončením správního řízení, jak tvrdí žalobce. To by ostatně zdejší soud byl povinen zkoumat i z úřední povinnosti. V případě, že by soud dospěl k závěru o zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt, bylo by již neúčelné posuzovat další v žalobě uplatněné námitky.

12. Z napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí plyne, že ke spáchání správního deliktu mělo dojít ode dne 3.2.2014 od 14:50 hod. do dne 6.2.2014 do 13:20 hod. Novela zákona o silničním provozu (zákon č. 230/2014 Sb.), kterou byla délka prekluzivní lhůty (§ 125e odst. 5) u správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu teprve výslovně upravena, nabyla účinnosti až dne 7.11.2014; v nyní posuzované věci tedy skutek předcházel novele zákona o silničním provozu. Nově odpovědnost fyzické osoby - provozovatele vozidla za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu zanikla, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán (§ 125e odst. 3 a odst. 5 zákona o silničním provozu). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2017, č.j. 3 As 114/2016-46, plyne, že novelizace zákona o silničním provozu dopadá také na správní delikty provozovatele vozidla, které byly spáchány před účinností novely zákona o silničním provozu (7.11.2014). Navíc i před novelizací zákona o silničním provozu, kterou byla délka prekluzivní lhůty u správního deliktu provozovatele vozidla výslovně upravena, se na tuto prekluzivní lhůtu § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu vztahoval (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2.10.2017, č.j. 3 As 266/2016-28, a ze dne 11.6.2018, č.j. 3 As 84/2017-19).
13. Napadené rozhodnutí bylo vypraveno dne 25.1.2017 a právní moci nabylo dne 26.1.2017. Je tedy zřejmé, že ve věci bylo rozhodnuto do 4 let ode dne, kdy byl trvajícím správní delikt spáchán (6.2.2014). Správní řízení bylo zahájeno dne 20.3.2015, kdy byl žalobci doručen příkaz ze dne 20.3.2015, č.j. ODSČ-90121/15-38; tímto příkazem byl žalobce uznán vinným za spáchání tří samostatných správních deliktů ze dne 3.2.2014, 4.2.2014 a 6.2.2014. Podmínka zahájení řízení do 2 let ode dne, kdy se prvostupňový správní orgán o spáchání správních deliktů dozvěděl, byla tedy také splněna, neboť správní řízení bylo zahájeno do 2 let ode dne spáchání prvního správního deliktu (3.2.2014). Uvedené závěry platí i tehdy, byl-li skutek posuzován jako jeden trvajícím správní delikt od 3.2.2014 do 6.2.2014.
14. Zdejší soud nepřehlédl, že dne 1.7.2017 nabytí účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový přestupkový zákon“). Podle § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona se ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Nový přestupkový zákon tedy na posouzení zániku odpovědnosti žalobce za správní delikty v nyní posuzované věci nic nemění. Řízení o správním deliktu má trestní charakter, a proto je nutné zohledňovat základní zásady trestního práva. Stěžejní trestní zásadou je pravidlo, že odpovědnost za trestný čin se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání trestného činu; pozdější právní úpravy lze použít pouze tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Tuto zásadu převzal také nový přestupkový zákon v § 2 odst. 1. Zdejší soud proto musel posoudit, zda v souvislosti s novou kodifikací procesního přestupkového práva, kam lze nově zařadit také institut

správního deliktu (nově přestupku) provozovatele vozidla, nenabyla účinnosti právní úprava pro žalobce příznivější. Byť novelizací § 125f zákona o silničním provozu zákonem č. 183/2017 Sb. došlo ke změně terminologie, podle přesvědčení zdejšího soudu ke změně zákona ve prospěch žalobce nedošlo. Zdejší soud tedy v nyní posuzované věci vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného podle § 75 odst. 1 s.ř.s (při zohlednění trestního charakteru věci).

15. Zdejší soud se dále musel zabývat přezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího řízení. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost tehdy, je-li jeho výrok v rozporu s odůvodněním nebo rozhodnutí vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jeho důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nesrozumitelné (a tedy nepřezkoumatelné) je rozhodnutí, jehož odůvodnění nedává smysl či z něj nevyplývají skutkové a právní důvody, které vedly správní orgán k vydání napadeného rozhodnutí. Rozhodující je, zda rozpory ve výroku či mezi výrokem a odůvodněním mohou být odstraněny výkladem, a to ve vazbě na další části výroku a odůvodnění rozhodnutí či kontext dané věci. Žádnou z uvedených vad vyvolávajících nepřezkoumatelnost napadené rozhodnutí podle zdejšího soudu netrpí.
16. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo porušení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích vymezeno takto: „...*porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Heršpická 6a v Brně dne 3.2.2014 v 14:50 hodin až dne 6.2.2014 v 13:20 hodin...*“. Z výroku prvostupňového rozhodnutí tedy podle zdejšího soudu srozumitelně vyplývá, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno tak, že došlo k neoprávněnému stání na pozemní komunikaci Heršpická 6a v Brně ve smyslu § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Podle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu nesmí řidič zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno. Z výroku tedy srozumitelně plyne také to, jaká povinnost byla porušena - zastavení a stání na vyhrazeném parkovišti. Takto vymezené porušení povinnosti je podle soudu dostatečné a nebylo nutné, aby byla uvedena dopravní značka, která byla porušena. To, že vozidlo stálo na vyhrazeném parkovišti (nebo ve vyhrazeném úseku parkoviště), plyne z fotografií, které procházejí správním spisem. Na fotografiích jsou zachyceny příslušné dopravní značky spolu s palubní deskou vozidla žalobce, na které není umístěno jakékoli povolení či oprávnění České pošty, s.p. k využívání vyhrazeného parkoviště; vzorové povolení je žurnalizováno na fotografii na čl. 30 správního spisu. Z fotografií je dále patrné, že parkoviště se nacházelo u budovy s adresou Heršpická 6a. Bylo-li místo skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí i ve výzvách žalobci vymezeno adresou nejbližší budovy (Heršpická 6a v Brně) a zároveň bylo odkazováno na §

- 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu (zastavení nebo stání na vyhrazeném parkovišti), pak bylo místo spáchání skutku vymezeno srozumitelně a přesně.
17. Zdejší soud dává žalobci zapravdu v tom, že ve výroku je chybně uvedeno datum narození a bydliště žalobce. Zatímco ve výrokové části prvostupňového bylo jako datum narození žalobce uvedeno x a místo bydliště J. J. 694/6, B., žalobce se narodil dne x a jeho bydliště bylo P. 34, S. I přes toto pochybení bylo prvostupňové rozhodnutí žalobci doručeno, žalobce využil opravného prostředku (odvolal se) a soudu tak není zřejmé, jak chybná identifikace žalobce měla zasáhnout do jeho práv, neboť z následného postupu žalobce je patrné, že žalobce neměl pochybnosti o tom, kdo byl adresátem práv a povinností plynoucích z prvostupňového rozhodnutí. Nadto chybné údaje byly opraveny opravným rozhodnutím prvostupňového správního orgánu dle § 70 správního řádu ze dne 11.10.2016, č.j. ODSČ-90121/15-71 (po opravě č.j. ODSČ-90121/15-77).
18. Stejně tak soud nepřisvědčuje žalobní námitce o chybném označení prvostupňového rozhodnutí v napadeném rozhodnutí. Je pravdou, že ve výroku napadeného rozhodnutí bylo prvostupňové rozhodnutí identifikováno dnem vyhotovení (13.9.2016) a číslem jednacím (ODSČ-90121/15-62), které neodpovídalo natištěnému údaji na prvostupňovém rozhodnutí (ODSČ-90121/15-58). Ze správního spisu soudu zřetelně vyplývá, že v souvislosti s pochybením spočívajícím ve dvojím vydání totožného prvostupňového rozhodnutí prvostupňový správní orgán přistoupil k přečíslování čísel listů u některých dokumentů žurnalizovaných ve správním spisu. Původní číslo listu bylo ručně přeškrtnuto, nadepsáno novým číslem listu a opatřeno podpisem oprávněné úřední osoby (referenta P. K.). V napadeném rozhodnutí bylo prvostupňové rozhodnutí označeno již pod novým číslem jednacím – ODSČ-90121/15-62, což podle zdejšího soudu nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje, neboť prvostupňové rozhodnutí je identifikováno pod novým číslem jednacím.
19. Žalobce dále spatřuje pochybení prvostupňového správního orgánu v tom, že žalobce vyzval k úhradě určené částky dle § 125h zákona o silničním provozu za tři přestupky, přestože šlo o jeden trvajících skutek. Správním spisem prochází výzva ze dne 1.7.2014, č.j. MMB/0254751/2014, která se týkala skutku ze dne 3.2.2014 v 14:50. K výzvě žalobce podáním ze dne 11.7.2014 za řidiče (*„...v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej...”*) označil L. S. Správním spisem dále prochází výzva ze dne 1.7.2014, č.j. MMB/0254824/2014, která se vztahovala ke skutku ze dne 4.2.2014 v 11:10 hod. Na tuto výzvu reagoval žalobce prostřednictvím zmocněnce sdělením ze dne 11.7.2014, dle kterého byl také v tomto případě řidičem L. S. Obdobně zareagoval žalobce také na výzvu ze dne 30.6.2014, č.j. MMB/0262033/2014. Jestliže žalobce na tyto výzvy reagoval označením osoby, která měla vozidlo řídit, a nikterak nenamítal totožnost skutku, pak podle soudu postup prvostupňového správního orgánu nemohl zasáhnout do práv žalobce. To, že prvostupňový správní orgán a následně i žalovaný po podání odporu proti příkazu ze dne 20.3.2015, č.j. ODSČ-90121/15-38, věc právně vyhodnotili tak, že šlo o jeden trvajících správní delikt, nezákonnost napadeného rozhodnutí také nezpůsobuje. Z protokolu o provedení dokazování mimo ústní jednání a o seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 20.6.2016, č.j. ODSČ-90121/15-57, soudu plyne, že prvostupňový

správní orgán dospěl po provedení dokazování k závěru (s nímž se zdejší soud s ohledem na fotodokumentaci žurnalizovanou ve správním spisu ztotožňuje), že „...vozidlo stálo na předmětném místě ode dne 3.2.2014 až do dne 6.2.2014. Na fotografii na listu č. 8 je vidět poloha vozidla mírně zešikma vůči vodorovnému dopravnímu značení se zatočenými koly směrem doleva. Z fotografií na listech 15 a 17 je patrné, že poloha vozidla se nezměnila, stejně tak na fotografiích na listech č. 25 a 28. Jedná se tedy o neoprávněné stání vozidlem minimálně ode dne 3.2.2014 v 14.50 hod. až do dne 6.2.2014 v 13:15 hod....“. Obdobně v prvostupňovém rozhodnutí správní orgán uvedl, že „...provozovatel prostřednictvím svého zmocněnce sdělil údaje o totožnosti řidičů vozidla v době spáchání přestupku i přestože s vozidlem nebylo ode dne 3.2.2014 zjevně manipulováno...“. Na provedení dokazování byl žalobce výzvou upozorněn. Smyslem řádného vymezení předmětu řízení je, aby účastníkovi bylo zřejmé, jaké jednání bude posuzováno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.11.2013, č.j. 11 A 263/2010-42). Byť v příkazu ze dne 20.3.2015, č.j. ODSČ-90121/15-38, byl trvalý správní delikt rozdělen na tři samostatné skutky (delikty), muselo být žalobci od počátku zřejmé, jaké jednání bylo posuzováno, neboť skutek (skutky) byl dále vymezen místem a typem vozidla spolu s jeho registrační značkou. Žaloba je tak i v této části nedůvodná.

20. Žalobce dále namítá, že nebyly splněny podmínky pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla, neboť věc měla být odložena dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Ani s touto námitkou však nelze souhlasit. Pokud prvostupňový orgán neodkázal na konkrétní správní řízení, z něhož je mu známo jméno žalobcem označeného řidiče, tak to napravil žalovaný v napadeném rozhodnutí, který na str. 3 rozhodnutí uvedl spisové značky tří správních řízení, v nichž byla jako řidič označena shodná osoba jako v dané věci. To, že zmocněnec žalobce pravidelně za řidiče účelově označuje osoby, které zemřely, je známo také zdejšímu soudu (kupříkladu z věci vedené pod sp.zn. 62 A 171/2016). Zmocněnec žalobce ve správním řízení využívá účelových procesních obstrukcí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.5.2017, č.j. 3 As 61/2016-44); jednou z procesních obstrukcí s oblibou využívaných zmocněncem žalobce je, že je zmocněncem jako řidič označena osoba, která v mezidobí mezi spácháním správního deliktu a jeho pravomocným projednáním zemřela (kromě zkušeností zdejšího soudu i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.6.2016, č.j. 6 As 73/2016-40). Nadto žalobce vyjma obecného tvrzení o osobě řidiče prostřednictvím zmocněnce nepředložil důkaz, který by jeho tvrzení o osobě řidiče prokazoval.
21. Namítá-li žalobce zásah do práv na spravedlivý proces z důvodu vydání napadeného rozhodnutí bez nařízení ústního jednání, ani v tom mu zdejší soud nedává zapravdu. Podle § 49 odst. 1 správního řádu nařídí správní orgán ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Ze zákona o silničním provozu nevyplývá, že by muselo být v rámci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařízeno ústní jednání (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2016, č.j. 1 As 166/2015-29). Ve vztahu k čl. 6 Úmluvy o ochraně práv a základních svobod pak Evropský soud pro lidská práva kupříkladu v rozhodnutí ze dne 17.5.2011 ve věci Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, uvedl, že zásahem do práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Úmluvy není absence ústního projednání dopravního přestupku, jestliže správní spis obsahuje dostatečné

podklady a obviněný měl možnost zpochybňovat spáchání přestupku v písemném vyjádření před správními orgány i soudy. Ze správního spisu nejsou patrné okolnosti, které by svědčily pro nutnost nařídít ústní jednání, a stejně tak žalobce vyjma obecných tvrzení neuvedl nic, co by mělo vést k závěru o nezbytnosti nařízení ústního jednání. Žalovaný tedy nepochybil, jestliže nenařídil ústní jednání ve věci.

22. Podle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastník řízení včas vyrozuměn o provádění důkazů mimo ústní jednání, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Smyslem § 51 odst. 2 správního řádu je, aby měl účastník správního řízení možnost vyjádřit se k prováděnému důkazu a aby byl schopen bezprostředně vnímat všechny okolnosti související s prováděným důkazem. Při provádění důkazu listinou se přitom „pouze“ sdělí obsah listiny (§ 53 odst. 6 správního řádu). Z povahy věci tedy důkaz listinou nepřináší účastníkovi řízení přidanou hodnotu oproti kupříkladu důkazu výsledkem svědka, v rámci kterého může účastník všemi vjemy vnímat provádění důkazu (celková důvěryhodnost svědka, pohotovost svědka při formulaci odpovědi apod.). Žalobce o provedení důkazů mimo ústní jednání (dne 20.6.2016 v 9:00 hod.) před vydáním prvostupňového rozhodnutí byl zpraven výzvou ze dne 31.5.2016, č.j. ODSČ-90121/15-51. To, že žalobce nebyl v přípisu ze dne 31.5.2016 vyzván k účasti při provedení důkazů mimo ústní jednání, nezákonnost prvostupňového rozhodnutí nezpůsobuje - zmocněnec žalobce je zdejšímu soudu znám jako specialista na správní trestání v oblasti dopravy, kterému musel být smysl výzvy dle § 51 odst. 2 správního řádu zcela zřejmý.

V. Závěr

23. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náhrada nákladů řízení

24. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 4.1.2019

David Raus v.r.
předseda senátu